

GUD SKABER VERDEN

(Første Mosebog 1-2)

I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden.
Først var der var ikke noget på jorden, for den var ikke færdig endnu.
Guds ånd bevægede sig hen over det mørke, dybe vand.

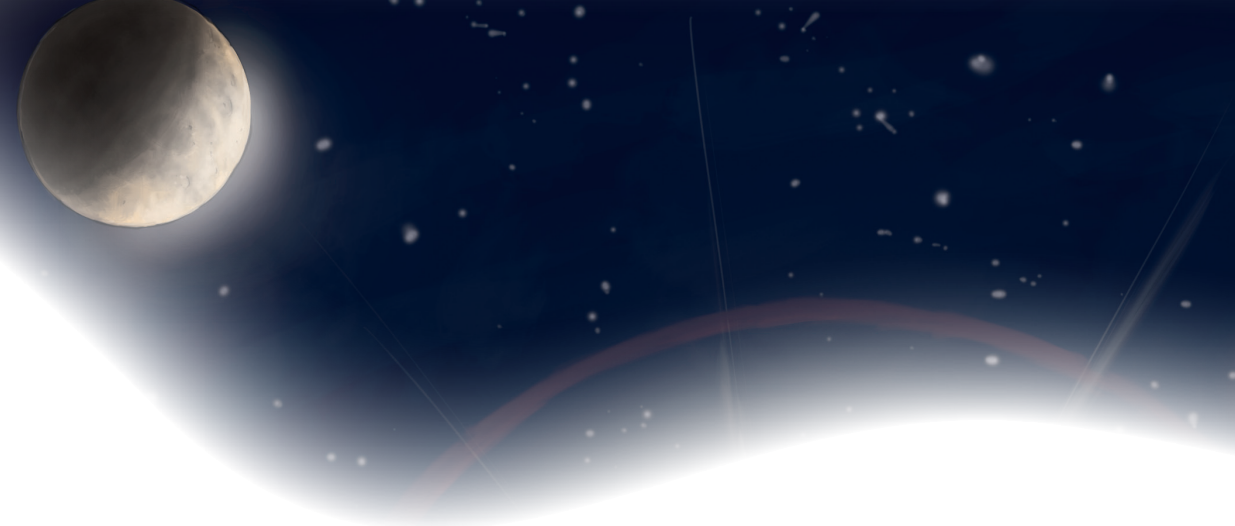
Gud sagde: »Der skal være lys,« og så blev der lys. Gud så, at lyset var godt. Gud skilte lyset fra mørket, og han kaldte lyset for 'dag', og mørket kaldte han for 'nat'. Det blev aften og morgen, den første dag.

Så sagde Gud: »Der skal være et område mellem vandene, så de kan holdes adskilt.« Gud lavede så en kæmpestor flade mellem vandene, der skilte vandet ovenover fra vandet nedenunder. Gud kaldte den store flade 'himmel'. Det blev aften og morgen, den anden dag.

Derpå sagde Gud: »Vandet under himlen skal samle sig på et sted, og det tørre land skal komme til syne.« Og sådan blev det. Gud kaldte det tørre land for 'jord', og vandet kaldte han 'hav'. Gud så, at det var blevet godt.

Gud sagde: »Der skal vokse mange slags planter op af jorden: planter med frø og frugttræer med kerner, så de kan vokse op og deres frø og kerner blive til flere planter og træer.« Og sådan blev det. Græs og urter og frugttræer voksede op af jorden, hver med frø og kerner i sig, så der kunne komme flere af deres slags. Gud så, at det var godt. Det blev aften og morgen, den tredje dag.

Så sagde Gud: »Der skal være lys på himlens flade til at adskille dag fra nat og til at markere årstider, dage og år. De skal lyse på himlen, så der kommer lys til jorden.« Og sådan blev det. Gud skabte to store lys – det største til at lyse om dagen og det mindste til at lyse om natten. Han skabte også stjernerne. Gud satte dem alle på himlen, så de kunne lyse på jorden om dagen og om natten og skille lyset fra mørket. Gud så, at det var godt. Det blev aften og morgen, den fjerde dag.

Derpå sagde Gud: »Vandet skal myldre med levende væsener, og himlen skal være fyldt med alle slags fugle, som skal flyve hen over jorden.« Så skabte Gud alle de fantastiske dyr i havet: Alt der bevæger sig og svømmer i vandet lige fra de store hvaler til de talrige stimer af fisk af alle slags; og alle slags fugle med vinger. Og sådan blev det. Gud velsignede dem og sagde: »I skal få unger og blive mange, så I fylder havet og himlen.« Det blev aften og morgen, den femte dag.

Så sagde Gud: »Af jorden skal der komme alle slags levende væsener: kvæg og krybdyr og alle slags vilde dyr.« Og sådan blev det. Gud skabte de vilde dyr, de mange slags kvæg og alle slags krybdyr. Gud så, at det var godt.

Så sagde Gud: »Vi vil skabe mennesker i vores billede, så de ligner os, og de skal bestemme over havets fisk, himlens fugle og over alle dyrene, både vilde og tamme.

Og Gud skabte mennesket i sit eget billede.

Han skabte det, så det lignede ham.

Han skabte dem som mand og kvinde.

Gud velsignede alt det skabte. Han sagde til manden og kvinden: »I skal få mange børn og opfylde jorden. I skal bestemme over fiskene i havet, fuglene, som flyver på himlen, og alt det, der bevæger sig på jorden.«

Gud sagde: »I må få alle slags planter med frø og alle slags træer med frugter til at spise. Jeg har givet jer og alle dyrene på jorden, fuglene og alt det, der kryber på jorden, de grønne planter at spise.« Og sådan blev det.

Gud så på alt det, han havde skabt: Det var fantastisk! Det blev aften og morgen; den sjette dag var forbi.

Sådan blev himlen og jorden skabt for at vise Guds herlighed og magt. Den syvende dag var Gud færdig med alt det, han havde tænkt sig, og derfor hvilede han. Gud velsignede den syvende dag og gjorde den hellig, fordi han nu havde fuldført sit arbejde med at skabe.

Dette er historien om skabelsen af himlen og jorden.

GUDS FØRSTE BØRN

(Første Mosebog 2-3)

Da Gud Herren skabte himlen og jorden, var der i begyndelsen ingen afgrøder på marken, for Gud havde ikke ladet det regne, og han havde ikke skabt mennesket endnu. Men strømme af vand, som en tåge, kom op af jorden og vandede hele overfladen.

Så formede Gud Herren mennesket af jorden, og Gud åndede liv ind i dets næsebor, og mennesket blev et levende væsen med en sjæl. Han fik navnet Adam.

Gud Herren plantede en have i et land mod øst, der hed Eden. Her skulle Adam bo. Gud Herren havde fyldt haven med vidunderlige, smukke træer, der bar fantastiske frugter. Livets træ stod i haven – og også træet til indsigt om godt og ondt.

Der flød en flod ud fra Eden, som vandede den smukke have. Derfra delte floden sig og blev til fire floder. Den første flod hedder Pishon, som snor sig gennem landet Havila. I Havila kan man både finde guld og dyrebare ædelstene. Den anden flod hedder Gihon og flyder gennem landet Nubien. Den tredje flod er Tigris, som løber øst for Assyrien. Den fjerde flod er Eufrat.

Gud Herren tog Adam med til Edens have, så han kunne arbejde og passe haven. Gud Herren sagde til ham: »Du må spise af alle havens træer, men

ikke af træet til indsigt om godt og ondt, for den dag, du spiser af det, skal du dø.«

Gud Herren sagde: »Det er ikke godt for Adam at være alene. Jeg vil skabe en, han kan følges med, og som kan hjælpe ham.«

Gud Herren havde formet alle markens dyr og himlens fugle af jorden. Nu førte han dem hen til Adam, så han kunne give dem navne. Det, han kaldte hvert dyr, blev dets navn. Adam så alle de fantastiske dyr og gav dem navne, men der var ingen hjælper, der passede til ham.

Så fik Gud Herren Adam til at falde i en dyb søvn. Mens han sov, tog Gud et af hans ribben ud og lukkede hullet med kød. Ud af ribbenet formede Gud en kvinde. Han tog hende med hen til Adam, og Adam sagde: »Her er ben fra mine ben og kød fra mit kød. Hun skal hedde Eva.«

Derfor skal en mand forlade sin far og mor og blive forenet med sin kone. De skal blive ét kød.

Selv om Adam og Eva begge var nøgne, var de ikke flove over det.

Slangen var snedigere end alle de andre vilde dyr, som Gud Herren havde skabt. (Djævelen valgte at vise sig i skikkelse af en slange for at bedrage Adam og Eva. Satan havde været en af Guds engle, men var blevet forvist fra Himlen, da han prøvede på at blive større end Gud). Han sagde til kvinden: »Har Gud virkelig sagt: 'I må ikke spise af nogen træer i haven'?«

Eva svarede: »Vi må spise frugten af alle træerne i haven; men Gud har sagt: 'I må ikke spise frugten fra det træ, der står midt i haven. Ja, I må ikke engang røre ved det, for så skal I dø.'«

»I skal da ikke dø,« sagde slangen (men han løj). Han sagde til kvinden:

»Gud ved, at den dag I spiser af det, vil I blive som ham. Jeres øjne bliver åbnet. I kommer til at kende godt og ondt.«

Eva så på frugten. Hun opdagede, at den så god ud og sikkert også var god at få forstand af. Hun tog en af frugterne og spiste af den og gav noget til Adam, som stod ved siden af. Han spiste også.

Pludselig blev deres øjne åbnet, og de opdagede, at de var nøgne. Derfor syede de figenblade sammen og dækkede sig med dem.

Senere samme aften hørte Adam og Eva Gud gå rundt i haven. De blev bange og prøvede at gemme sig for Gud blandt træerne. Men Gud Herren kaldte på dem: »Hvor er I?«

Adam svarede: »Jeg hørte, at du kaldte, og jeg blev bange. Jeg gemte mig, fordi jeg er nøgen.«

Gud Herren sagde: »Hvem har fortalt dig, at du er nøgen? Har du spist af det træ, som jeg sagde, du ikke måtte spise af?«

»Kvinden, som du har sat her hos mig, gav mig noget af frugten, og jeg spiste det,« svarede Adam.

Gud Herren spurgte Eva: »Hvad er det, du har gjort?«

Eva svarede: »Det var slangen, der narrede mig, og så spiste jeg.«

Gud Herren sagde til slangen (Djævelen): »Fordi du har gjort det, skal du være forbandet blandt alle de vilde dyr. Du skal krybe på din mave og æde støv hele dit liv. Jeg vil skabe had mellem dig og kvinden, mellem din

efterkommer og hendes efterkommer. Han skal knuse dit hoved, og du skal bide ham i hælen.«

Til Eva sagde Gud Herren: »Det skal blive meget smertefuldt for dig at være gravid og føde børn. Du skal længes efter din mand, og han skal bestemme over dig.«

Til sidst talte Gud Herren til Adam: »Du lyttede til din kone og spiste den frugt, som jeg forbød dig at spise af. Derfor skal jorden fra nu af være forbandet på grund af dig. Du kommer til at arbejde hårdt hele dit liv. Når du arbejder i marken, vil der vokse tjørn og tidsler op. Du skal spise dit brød, mens dit ansigt er vådt af sved, indtil den dag du vender tilbage til jorden. Du blev skabt af jord, og du skal blive til jord igen.«

Gud Herren lavede tøj af dyreskind til Adam og Eva, som de kunne tage på.

Gud Herren sagde: »Nu er menneskene blevet som os, med indsigt i godt og ondt. Vi må sørge for, at de ikke rækker hånden ud og spiser af livets træ, så de lever evigt.« Så sendte Gud Herren Adam og Eva ud af Edens have, og han satte keruber – vældige engle – med flammesværd til at bevogte vejen til livets træ.

På grund af menneskets ulydighed kom problemerne ind i verden: smerte og lidelse, tjørn og tidsler, sved og til sidst døden. Guds ord fortæller den fantastiske historie om Guds plan om at sende sin søn Jesus for at frelse os fra vores synder. Historierne frem til Jesu fødsel indeholder spor og løfter om, hvordan det skal ske. Må Gud velsigne dig, mens du læser og kommer til at lære ham at kende som en kærlig far. Denne sande historie er skrevet til dig, hans kære barn.

KAIN OG ABEL

(Første Mosebog 4-6)

A dams kone, Eva, blev gravid og fødte en søn, som de kaldte Kain. Så fik de endnu et barn, også en dreng, ham kaldte de Abel.

Abel vogtede kvæg, og Kain arbejdede på marken. Kain bragte et brændoffer til Herren af afgrøden fra marken. Også Abel bragte et brændoffer af det førstefødte af sine får. Gud glædede sig over Abels gave, men var skuffet over Kain og hans offergave. Kain blev vred og gik rundt og skumlede, mens han kiggede ned i jorden.

Herren sagde til Kain: »Hvorfor er du så vred, og hvorfor vil du ikke se op til mig? Hvis du er oprigtig, bliver du accepteret, men hvis ikke, ligger synden på lur ved døren. Den vil have fat i dig, men du skal holde den nede.«

Kain talte så med Abel og bad ham gå med sig ud på marken. Men mens de var derude, overfaldt Kain sin bror og slog ham ihjel. Så sagde Herren til Kain: »Hvor er din bror Abel?«

»Det ved jeg ikke,« svarede han. »Er det min opgave at passe på min bror?«

Herren sagde: »Hvad har du gjort? Din brors blod råber til mig fra jorden! Nu er du forbandet. Du må rejse væk fra dette sted og den jord, som har åbnet sit gab for at drikke det blod, der drypper fra dine hænder. Når du arbejder i marken, vil den ikke længere give afgrøde til dig. Du kommer til at vandre hvileløst rundt resten af dit liv.«

Kain råbte til Herren: »Jeg kan ikke bære så hård en straf! Du driver mig væk fra markerne i dag, og jeg skal gemme mig for dig; jeg skal være fredløs, og enhver, der finder mig, kan bare slå mig ihjel.«

Herren sagde til ham: »Nej, sådan skal det ikke være. Hvis nogen slår Kain ihjel, skal han blive hævnnet syv gange.« Så satte Gud et mærke på ham, så ingen skulle slå ham ihjel. Kain rejste væk fra Herren og slog sig ned i landet Nod øst for Eden.

Kain giftede sig, og hans kone fødte en søn. De kaldte ham Enok. Kain grundlagde en by og kaldte den Enok efter sin søn. Kain fik mange børn og mange efterkommere.

Også Adam og Eva fik endnu en søn. Eva kaldte ham Set, og hun sagde: »Gud har givet mig endnu en søn i stedet for Abel, som Kain slog ihjel.« Set fik en søn ved navn Enosh.

Derefter begyndte folk at bede til Herren.

Her er optegnelsen over generationerne i Adams familie. Da Gud skabte mennesket, skabte han dem som mand og kvinde, så de lignede ham. Og han velsignede dem.

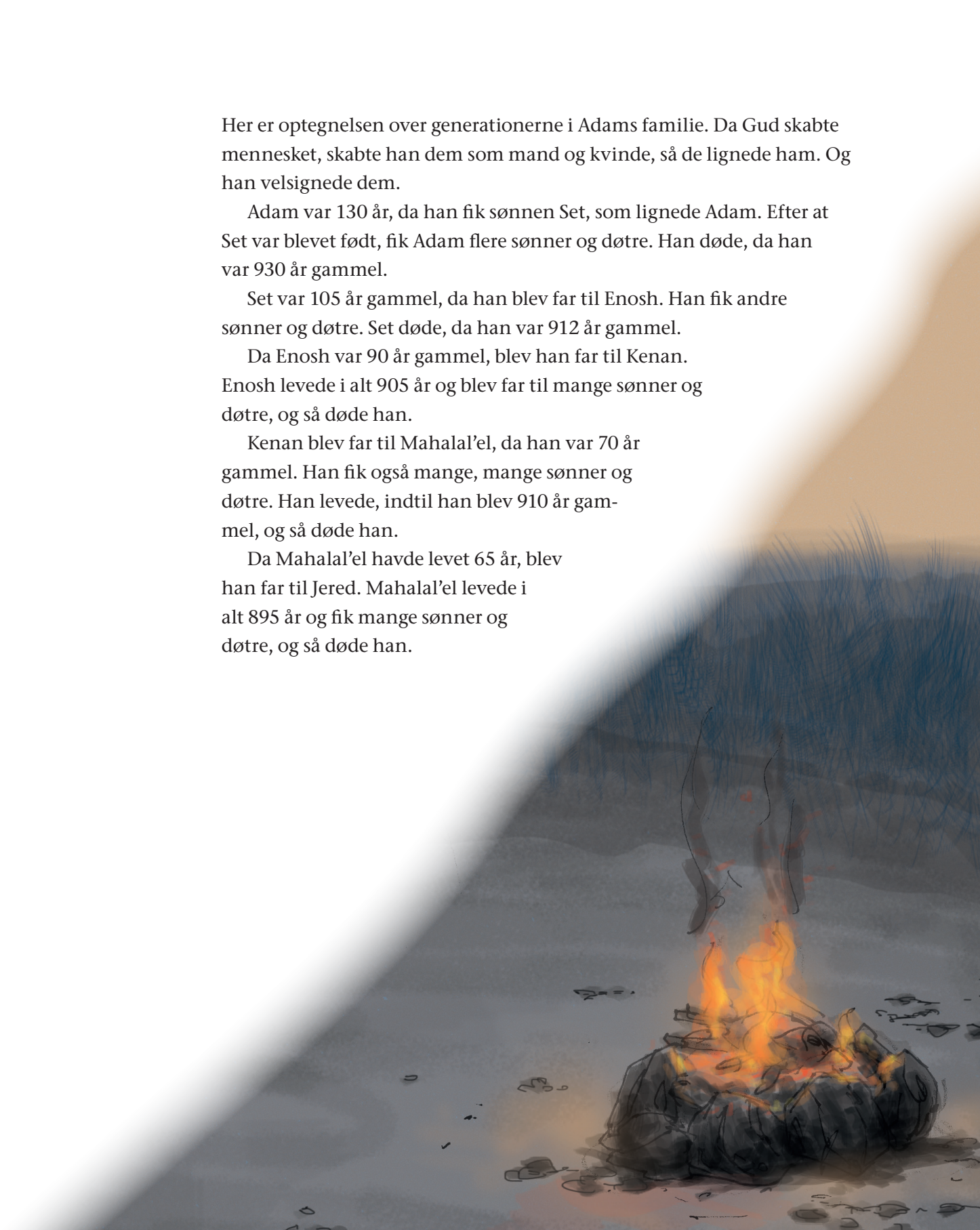
Adam var 130 år, da han fik sønnen Set, som lignede Adam. Efter at Set var blevet født, fik Adam flere sønner og døtre. Han døde, da han var 930 år gammel.

Set var 105 år gammel, da han blev far til Enosh. Han fik andre sønner og døtre. Set døde, da han var 912 år gammel.

Da Enosh var 90 år gammel, blev han far til Kenan. Enosh levede i alt 905 år og blev far til mange sønner og døtre, og så døde han.

Kenan blev far til Mahalal'el, da han var 70 år gammel. Han fik også mange, mange sønner og døtre. Han levede, indtil han blev 910 år gammel, og så døde han.

Da Mahalal'el havde levet 65 år, blev han far til Jared. Mahalal'el levede i alt 895 år og fik mange sønner og døtre, og så døde han.

Jered blev far til Enok, da han var 162 år gammel. Han fik også andre sønner og døtre, og i en alder af 962 år døde han.

Da Enok var 65 år gammel, blev han far til Metusalem. Enok vandrede med Gud i endnu 300 år og blev far til mange sønner og døtre. Da Enok blev 365 år gammel, var han pludselig borte, for Gud tog ham!

Metusalem var 187 år gammel, da han blev far til Lemek. Han fik andre sønner og døtre. Da Metusalem blev 969 år, døde han.

Da Lemek var 182 år gammel, fødte hans kone en søn. Han kaldte ham Noa og sagde om ham: »Han skal trøste os i det hårde arbejde og pinefulde

slid med den jord, som Herren har forbandet.« Lemek fik andre sønner og døtre og døde, da han var 777 år gammel.

Da Noa var 500 år gammel, fik han Sem, Kam og Jafet.

Gudssønnerne så, at kvinderne var smukke, og de giftede sig med dem, de ville. Så sagde Herren: »Min ånd skal ikke kæmpe evigt med mennesket, for de er kød. De skal leve i 120 år.«

Dette var kæmpernes tidsalder, mægtige mænd fra gamle dage.

